

ALDEA

O viaxeiro trae os zapatos estragados; os cortes entre as dedas supuran un líquido amarelo. En diante axúntanse os cazadores, uliscando o aire. A néboa empezou a despexar; deixa ao descuberto a casca dos bidueiros.

—Non parece de por aquí —di un cazador, ollando os pés feridos.

—Non son de aquí —admite o viaxeiro.

—¿Por que queres entrar no bosque? —pregunta outro, con aceno de mando.

O viaxeiro encolle os ombros.

—Atrás non queda nada —murmura.

—É un rapaz da Cidade —rosma un terceiro—. Outro máis que atravesa a Gorxa.

—Si —asente o viaxeiro, baixando a cabeza.

Os cazadores óllanse entre eles. O aire do bosque está fresco; trae cheiros acedos. O viaxeiro abre o peito e o aire entra coma unha gadoupa. Mete a man no bernal para sacar os paquetes engurrados. As cabezas dos cazadores móvense a un tempo; unha ondada de mans afoga o tabaco.

O viaxeiro esquiva o grupo e entra no bosque, camiñando entre piñeiros que olen a néboa.

Os aldeáns son baixos e enxoiros, de pel máis escura cá xente da Cidade. Homes e mulleres visten igual, pantalóns de liño basto e chambras sucias.

O grupo de aldeáns detense en seco.

—¿Quen es? —pregunta un dos homes no seu dialecto.

O viaxeiro vírase a medias, amosando o camiño que queda atrás. As mulleres agóchanse detrás dos homes. Un mozo ergue un brazo e traiza unha elipse no aire.

É así como imaxinan a Cidade: unha grande améndoa que o contén todo.

O viaxeiro cae ao chan sen sentir o corpo. Luces de teas brillan na herba húmida. Unha muller berra algo na escuridade. Outras rin.

O ancián achégase engorde, curvando o corpo sobre un caxato torto. Ergue o pau e repasa as costelas do viaxeiro. Este déixao facer.

Logo vén unha vella que lle trae zapatos. Póusaos no chan e sinala os pés feridos. El cálzase con traballo.

Máis tarde, os mozos lévano a unha casopa baleira. O frío da noite ten un gume cortante; senta na escuridade tremelizando. Fóra soan pasos que se afastan e retornan.

As casas ascenden por unha aba orientada ao nacente. Vista desde arriba, a aldea é un mosaico de calexas e teitos de uces.

A luz perfila as montañas; agroman os ruídos do día. Abaixo hai unha gran caldeira de basalto e ao redor apértanse os picachos negros. Arriba, moi lonxe, esténdese o ceo.

A mañá ábrese paso entre os cantos dos galos. Nubes de fume flotan entre as casas, entrecruzándose. Ole moito a humidade.

A moza entra amodo; non quere verter o contido da cunca. O viaxeiro sente dor cando estalica os brazos. Manexa a culler amodo; o líquido queima.

A moza é moi fraca. Baixo o vestido debúxanse os ósos, avultados coma outeiros. Saca pan do mandil e esmigállao na sopa quente.

Gardan silencio. Ela pasa a man pola terra, alisando a superficie irregular. Logo traza co dedo os lados dun rectángulo. Repite a operación varias veces, ata que a terra se enche de rectángulos.

Mira expectante o viaxeiro, que despacio engorde. Ela abre a boca e suspira.

Os mozos obsérvano a distancia. Torcen a vista, arregañan os dentes cando el se achega. Pasan os días. A hostilidade vai mudando en indiferenza.

Polas tardes dá paseos polo bosque. De volta á aldea, senta nun recanto e mira os aldeáns nos seus traballos.

Afaise a buscar comida nos currais dos porcos; alí está, envurullada na lama. Axeónllase para apañar as sobras frías. Aprende a facelo rápido, antes de que aparezan os cans.

Un día preséntase diante do xefe. Este está sentado á porta da choupana, aloumiñando a barba mentres espreita a aldea.

—Quero traballar —di o viaxeiro, refucindo a camisa para amosar os músculos.

O xefe fitao con ollos maliciosos. Garda silencio; non parece entender.

—Son forte —teima o viaxeiro, flexionando o brazo—. Quero traballar.

O campesiño espértao antes da alba. Camiñan moito tempo para chegar a unha gran leira, lonxe da aldea.

O labrego turra dunha parella de bois. Unhas mulleres ségueno en silencio, cargadas con coleiros e legóns. Ao redor da leira hai fragas mestas de rebolos. A terra é dura e está húmida.

O arado vai abrindo regos fondos. As mulleres sachan detrás, seguindo o ronsel de terra. O viaxeiro imítaas; logo lle arden as mans e o peito.

Máis tarde collen sementes e espállanas polos sucos. Os grans brillan no aire coma perlas.

Xantan sentados en círculo sobre a herba. O vento revolva as roupas; o viño arrinca berros e risas. Pasa a tarde moi rápido.

